

La Pilar Viscasillas, filla de Barcelona, fa vint anys que es dedica al món immobiliari, des que l'any 1979 va decidir treure's el títol d'administradora de finques: **"El fet de ser una dona i d'haver d'ocupar-me dels meus fills va fer que comencés treballant a casa meva, però si bé en un principi tenia més feina com a mare que no pas com a professional, a poc a poc va anar canviant el panorama i va arribar un moment en què em feia fins i tot vergonya tenir el despatx allà, amb tothom pel mig, i me'n vaig buscar un a fora, a prop de casa, això sí."**

És clar que la nostra protagonista, que avui té la seva pròpia empresa, amb agents de la propietat immobiliària i amb advocats associats, tampoc no va posar-s'hi sola, en un primer moment. Conscient que un títol sense experiència és paper mullat, la Pilar es va ajuntar amb dues sòcies, una de les quals ja estava introduïda en el sector, fins que finalment va decidir tirar endavant pel seu compte. Això no vol dir, però, que no hagi tingut suport, des de llavors: **"En Jaume, el meu marit, ha estat sempre summament comprensiu amb mi, igual que els meus pares. He tingut una ajuda tremenda de la família, sinó no ho hauria aconseguit."**

En aquest sentit, la nostra interlocutora destaca igualment el seu equip professional —onze persones en total— i el seu fill gran, en Francesc, que també forma part de Viscasillas Associats: **"Ell va acabar d'expert immobiliari i ara és a punt de titular-se com agent de la propietat immobiliària. Quan em va dir que volia treballar amb mi, li vaig demanar que fes tot això i també que obrís una nova via dins del negoci, perquè no volia que fos només el fill de la propietària; això no hauria estat bo per a cap dels dos."**

Dels altres fills val a dir que el petit, en Yago, estudia hostaleria, i que en Frederic té el títol d'ESADE, i tornant al Francesc que la seva aportació a l'empresa va ser dedicar-se a l'administració de finques horitzontal, això és, blocs de pisos amb diferents propietaris. Fins llavors, Viscasillas Associats només s'havia ocupat de l'administració de finques vertical —diferents pisos amb un únic propietari, que els té tots de lloguer—, de llogar i sobretot de vendre.

La Pilar, tanmateix, es considera molt més una **"assessora immobiliària"** que no pas una venedora, en primer lloc perquè ells fan una transacció —**"tant de bo poguéssim fabricar allò que ens demanen"**, diu—, però especialment pel seu tarannà: **"Jo li he dit a molta gent que es volia vendre el pis que no ho fes, perquè he entès que no els interessava, i he d'afegir que cada vegada que tanco una operació faig un amic, no en va enfoco així la meva feina, com un servei que dono, i així la gent està contenta, perquè fa un bon negoci, i tota la vida et recorda, et saluda i et recomana als altres."**

D'aquesta manera, el client de Viscasillas Associats els coneix per referències dels seus amics, que és la millor propaganda; ara bé, per tenir aquesta publicitat gratuïta hi ha d'haver darrere una molt bona feina: **"Nosaltres no ens apartem mai de la mateixa línia, de fer les coses de la millor manera possible. Així, per exem-**

ple, no m'agrada gens el venedor agressiu, que et fa veure que allò és blanc quan tu veus que és negre. Això a casa no ho fem mai, si de cas li expliquem al client que el negre val menys diners que el blanc i mai no el forcem, per vendre. Nosaltres assessorem i la gent decideix si compra o no."

Això no obstant, la Pilar s'enorgulleix de poder insistir que sempre que algú ha comprat o llogat amb ells els ha tingut com a amics, i fins i tot assegura que molta gent s'ha penedit de no haver comprat aquell primer pis que ella els va recomanar: **"Fem una feina molt personalitzada; el client ens explica com viu i llavors, del ventall de possibilitats que tenim, li escollim els tres o quatre pisos que ens sembla que més s'adaptin a les seves necessitats i ell veu allò que vol veure. Passa que si és el primer dia que veu pisos no ho valora, això, 'no em quedaré el primer que veig', diuen... Ara, la persona que s'ha cansat de veure pisos que no són com li van dir que eren sí que ho agraeix."**

Abans de continuar, cal assenyalar que l'especialitat de la nostra interlocutora són els pisos de la zona alta de la ciutat de Barcelona, i que quan es tracta de triar entre un habitatge de primera o segona mà el seu consell sempre és el mateix: **"Jo recomano quedar-se un pis tan destrossat com sigui possible i que cadascú se'l faci al seu gust, calculant que normalment comptem unes cent mil pessetes per metre quadrat de restauració."**

A aquest nivell, la Pilar apunta que l'actual conjuntura, de *boom* immobiliari, no afecta massa: **"Jo ni em forro quan hi ha aquestes èpoques ni m'enfonso amb la crisi. Es nota en el sentit que hi ha més demanda i no tinc producte, i això em posa nerviosa, però és el mateix quan tens producte i no hi ha client. Ara, en qualsevol cas, és més fàcil comprar un pis, amb les hipoteques que hi ha, i llavors es nota que el pis petit és el més car, en proporció, i no n'hi ha."**

Hem d'assenyalar, d'altra banda, que la Pilar, de vegades, deixa anar durant la conversa la paraula venedora amb sorna, i és que a molta gent se li llegeix a la cara que pensa 'a veure de què va, aquesta', en comptes d'entendre que és algú que els dóna un servei: **"Això fa que la feina sigui dura, que t'hagis de mossegar la llengua moltes vegades per poder vendre o llogar aquell pis, quan per a mi allò que és més important és l'ètica i donar un bon consell, i encara que diguis que et rellisca no és veritat, al final del dia acabes esgotada."**

Per a la nostra protagonista, però, el pitjor de tot és que la seva feina no la respecta gairebé ningú: **"Una persona et dóna un pis per vendre, tu fas tot el que pots i més, i quan ja tens el comprador llavors et diu que no el ven, o ja se l'ha venut ell, o et puja el preu, i et fa quedar malament, no et valoren mai, la teva feina... I a l'hora de cobrar la comissió hi ha de tot, fins i tot qui s'inventa alguna cosa per no pagar-te; la gent senzillament et paga i et fa una capsada de bombons, els altres no. És clar que jo no demano que em regalin res, només que respectin la meva feina... Però això no passa sovint."**



Pilar Viscasillas – Barcelona (el Barcelonès)